Він у землі лежав здавна,
Урослий в надра лук,
Він ждав когось, когось він звав,
Цей заржавілий плуг…
І вітер брязкіт ніс кругом:
"Де мій одвічний плуг?"

Пройшли літа, пройшли вітри
Блакитним туманом…
То ж скільки він в землі лежав?
Ніхто не знав… Давно…
І кров людську з боїв в степу
Він пив, немов вино.

І більше, дужче все ржавів
І в землю западав…
Пройшла від тирсою степів
Війни важко хода.
А плуг лежав в масній землі,
А плуг людини ждав…

Вона прийшла, прийшла з степів,
Із чорної землі…
Прийшла весна, а навесні
Летіли журавлі.
До плуга руки простяглись,
– Не руки – мозолі.

І плуг пішов углиб навскіс,
У чорнозем, в тепло…
І плуг людині показав,
Де щастя джерело:
У глибині, у теплоті
Зернятко проросло…